

РЕШЕНИЕ

№ 550

гр. София, 27.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова

Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Николай Ст. Метанов Въззивно търговско дело № 20211001001152 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №351893 от 01.10.2021г. по описа на Софийски градски съд, на М. Д. М., постоянен синдик на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493, срещу решение № 261188 от 28.07.2021г., постановено по т.д. № 1753 по описа за 2019г. на Софийски градски съд, търговско отделение, VI-15 състав, **с което е отхвърлен предявения от синдика на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК 131123493 срещу „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК 131123493, и Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, иск с правно основание чл.647, ал.1, т.3 ТЗ за обявяване за недействителен по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД на договор за правна за защита и съдействие, с който Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ е поело задължения да извърши действия по изготвяне на въззивна жалба срещу решение по т.д. №8569/2014г. на СГС и процесуално представителство в производството по жалбата, а „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е платило възнаграждение в размер 240 000,00 лв., и „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК 131123493, е осъдено да заплати на основание чл.649, ал.6 ТЗ по сметка на Софийски градски съд сумата 9 600,00 лв. - държавна такса за исковото производство.**

Въззивникът обжалва решението изцяло, като твърди, че същото е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, по изложени съображения, и иска да бъде отменено.

Поддържа, че като не е уважил доказателствените му искания, първоинстанционният съд е достигнал до неправилни изводи, а именно - че процесният договор за правна защита и съдействие е сключен преди повече от 2 години преди молбата за откриване на производство по несъстоятелност на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД; че тъй като на 09.02.2015г. по т.д. 8569/2014 г. на СГС е представено пълномощно, в което се сочи, че „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е упълномощил ответника да осъществява процесуално представителство до окончателното приключване на делото във всички инстанции, още към тази дата е сключен договор, с предмет процесуално представителство и във втората инстанция и че датата 09.02.2015г. е достоверна датата за този договор.

Наличието на пълномощно не доказва сключен договор за процесуално представителство. В тежест на ответникът е да докаже по безспорен начин сключването именно на представения договор и да представи категорични доказателства за достоверност на датата на договора. Дори да се презюмира наличието на договор, не може да се предположи за каква стойност е сключен този договор, нито че това е именно представения от ответника в настоящото производство договор, в който уговореното адвокатско възнаграждение надхвърля 800 пъти възнаграждението, предвидено в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което има значение за спора.

Синдикът е оспорил: валидността на договора /обективиран в представеното писмо за поемане на задължение за предоставяне на правни услуги от адвокатското дружество - ответники, прието от лицето - С. С./ с твърдение, че същото писмо е с недостоверна дата; представителната власт на лицето - С. С. за приемане на горепосоченото писмо за поемане на задължение за предоставяне на правни услуги, прието от него като представител на несъстоятелния длъжник.

Не споделя тезата на съда, че чл.25 от Наредбата регламентирала само съдебни производства по екзекватура по чл.463 - 470 НПК, предвид систематичното й място - Раздел V. „Възнаграждения за участие в специално уредени със закон производства за една инстанция“, регламентиращ производства по наказателни и граждански дела.

Разпоредбата на чл.25 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвиждаща минимално възнаграждение в размер на 300 лв. в производства по екзекватура е специална норма спрямо общата разпоредба на чл.7, ал.2 от Наредба № 1/2004г., която е относима единствено към производства по оценяеми иски, каквото производството по екзекватура не съставлява.

По отношение на неравностойността на престациите сочи, че производството по екзекватура, макар да и особено исково производство винаги е вторична/производна процедура по признаване или изпълнение на вече постановено решение по същество.

Решение № 1816/24.10.2016г. по т.д № 8569/2014г. на СГС, ТО, VI - 12 състав, и решение № 740 от 20.03.2018г. по т.д.№ 623/2017г. на САС, ТО, - 3 състав /по екзекватура/ не съдържат разпореждане за издаване на изпълнителен лист в полза на молителя - „Енел Русия“, като не са допълвани по реда на чл.250 от ГПК.

Ответникът не е ангажирал доказателства за ангажирането му в защита, съдействие и процесуално представителство в производство по издаване на изпълнителен лист, предвид формалния характер на договора, и не е осъществил насрещна престация, дори да се приеме, че изплатеното му възнаграждение в производство по издаване на изпълнителен лист, което влиза в пряко противоречие с двустранния и възмезден характер на договора.

Дори да се приеме, че изплатеното възнаграждение е в рамките на производство по издаване на изпълнителен лист, то следва да се приеме за авансово платено, съгласно разпоредбата на чл.2, ал.6 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г., като подлежи на пълно възстановяване.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, е представило отговор на жалбата, в който поддържа становището за неоснователност на същата, по подробно изложени съображения, съответно за правилност на обжалваното решение, и претендира направените разноски по делото.

Софийският апелативен съд, за да се произнесе, съобрази следното:

Синдикът на „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК 131123493, е предявил срещу „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК 131123493, и Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, иск с правно основание чл.647, ал.1, т.3 ТЗ за обявяване за недействителен по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис“ ЕООД извършена възмездна сделка, съставляваща /консултантска/ услуга – процесуално представителство, на стойност 240 000лв., сключена между „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис“ ЕООД (в несъстоятелност), като възложител, и Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, като изпълнител, обективизирано в договор за правна помощ.

Ищецът е уточнил, че плащането е извършено чрез три парични превода на стойност, както следва:

- банков превод в размер на 120 000лв., извършен на 07.12.2016г. по издадена фактура № 1706/05.12.2016г.;

- банков превод в размер на 60 000лв., извършен на 15.03.2017г. по издадена фактура № 1783/15.03.2017г.;

- банков превод в размер на 60 000лв., извършен на 30.05.2017г. по издадена фактура № 1827/22.05.2017г.

С уточняваща молба от 24.01.2022г. по описа на САС, ищецът е уточнил, че не може да конкретизира точна дата, на която е сключен договора, но сделката е

реализирана в рамките на двугодишния срок по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ - 18.10.2016г.- 18.10.2018г. В случай, че ответникът не представи договора с достоверна дата, твърди, че уреждащата сделка е извършена на 05.12.2016г.

Ответникът Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д.№26/2008г. на СГС, е оспорил предявения иск, като неоснователен. Поддържа, че се атакува сделка сключена извън срока по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ, по подробно изложени съображения. Твърди, че договорът е сключен на 20.01.2015г. и не урежда само предоставянето на правна помощ за въззивно обжалване на решението по т.д. №8569/2014г. на СГС, а предоставянето на правна защита и съдействие по цитираното дело в производствата пред всички инстанции, като с чл.7 от договора е предвидено общо възнаграждение в размер 700 000,00 лв. без ДДС, дължимо съобразно условията и в размерите по чл.7.1.1 - 7.1.3 от договора за производствата пред различните съдебни инстанции. Уговореното и платено възнаграждение за въззивното производство не е неравностойно на предоставените услуги, предвид материалният интерес по делото - 33 000 000,00 евро, и обемът на арбитражното дело, във връзка с което е образувано производството по т.д. №8569/2014г. на СГС - над 5 000 листа. Част от платените суми в размер на 40 000,00 лв. представляват ДДС върху уговореното възнаграждение, по отношение на който дружеството в несъстоятелност е придобило и упражнило право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1 ЗДДС.

Във връзка с уточняващата молба от 24.01.2022г., поддържа, че синдикът може да се снабди с втория оригинал на договора за правна помощ. В първоинстанционното производство е представил фактура № 0000001377/20.01.2015г., издадена въз основа на сключения договор за правна помощ, която е изплатена от дружеството длъжник и е включена е в отчетните регистри по чл.124 ЗДДС, което се установява от представените доказателства, т.е. договорът има достоверна дата на-късно от датата на издаване на фактурата. Синдикът не е „трето лице“ по смисъла на чл. 181 ГПК, поради което по отношение на него посочената в договора за правна помощ дата важи.

Особеният представител на ответника „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, назначен по реда на чл.29, ал. 2 ГПК, оспорва иска с възражения, че процесният договор е сключен извън двугодишния срок по чл.647, ал. 1, т. 3 ТЗ, а престациите по договора не са нееквивалентни, по изложени съображения.

С обжалваното решение първоинстанционният съд, след като е описал представените по делото писмени доказателства и установената от тях фактическа обстановка, е приел за допустим, но за неоснователен предявеният иск с правно основание чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ.

Според съда, страните спорят относно: датата на сключване на договора за правна защита и съдействие между „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД и Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, по силата на който адвокатското дружество е поело задължения да извърши действия по изготвяне на въззивна жалба срещу решението от 24.10.2016г. по т.д.№8569/2014г. на СГС и процесуално представителство в производството по жалбата, и

съответствието между размера на адвокатското възнаграждение от 240 000,00 лв. с ДДС и действията по изготвяне на въззивната жалба и осъществяване на процесуално представителство по т.д. №623/2017г. на САС.

Адвокатското дружество е представило договор от 20.01.2015г., с който е поело задължение да осъществява процесуално представителство на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД по т.д. №8569/2014г. на СГС срещу възнаграждение в общ размер 700 000,00 лв. без ДДС, от който сумата 350 000,00 лв. без ДДС за процесуално представителство в първоинстанционното производство, сумата 200 000,00 лв. без ДДС за процесуално представителство в евентуално въззивно производство и сумата 150 000,00 лв. без ДДС за процесуално представителство в евентуално касационно производство.

Възраженията, че въпросният договор е сключен от лице без представителна власт за ответника „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, дори и да са основателни, не обусловят недействителност на договора, тъй като безспорно установеният по делото факт, че уговорените адвокатски възнаграждения за първоинстанционното и въззивното производство са платени от „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД на адвокатското дружество, е достатъчен да предпостави потвърждаване на договора в хипотезата на чл.301 ТЗ, най-късно на датата, на която е извършено първото плащане по договора - 05.02.2015г. съгласно фактурата и платежното нареждане, представени в откритото съдебно заседание на 27.05.2016г. по т.д. №8569/2014г. на СГС.

Представеното по т.д. №8569/2014г. на СГС пълномощно от „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД за Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ с молба от 09.02.2015г. установява възникнали най-късно на посочената дата правоотношения между „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД и адвокатското дружество с предмет осъществяване на процесуално представителство по т.д. №8569/2014г. на СГС. Дори възраженията на ищеца за антидатиране на представения договор от 20.01.2015г. да са основателни, то договорът, въз основа на който са извършени действията по изготвяне на въззивна жалба срещу решението от 24.10.2016г. по т.д. №8569/2014г. на СГС и процесуално представителство в производството по жалбата и за които търговското дружество е платило възнаграждение в размер на 240 000,00 лв., е сключен най-късно на датата 09.02.2015г., на която цитираното пълномощно е представено по т.д. №8569/2014г. на СГС и на която представител на адвокатското дружество е извършил действия по упражняване на възложеното процесуално представителство. Самото пълномощно не представлява договор, а едностранна сделка, но приемането на възложения мандат и извършването на първото действие по упражняването му от адвокатското дружество завършва фактическия състав на сключен договор за правна защита и съдействие, чието съдържание дори при липса на изрично уговорено адвокатско възнаграждение съгласно чл.34, ал. 4 ГПК и чл.36, ал.3 ЗАДв включва право на адвокатското дружество да получи и насрещно задължение на търговското дружество да заплати възнаграждение за процесуално представителство пред всички съдебни инстанции.

От посочената дата 09.02.2015г. до датата 18.10.2018г., на която е подадена молбата

за откриване на производство по несъстоятелност на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, е изтекъл период от време по-дълъг от двугодишния срок по чл. 647, ал. 1, т. 3 ТЗ, което е достатъчно да се приеме за неоснователен иска.

Съдът е приел, че искът е неоснователен и поради липсата на значителна неравностойност на престациите по атакувания договор за правна защита и съдействие.

Предмет на производството по т.д. №8569/2014г. на СГС е иск с правно основание чл.51, ал.3 ЗМТА за признаване и допускане до изпълнение на осъдително решение на чуждестранен арбитражен съд за суми с обща левова равностойност 66 348 975,38 лв.

Съдът е приел, че систематичното тълкуване на разпоредбата на чл. 25 от Наредба №1 от 09.07.2004г. предпоставя извод, че същата регламентира възнагражденията за съдебни производства по екзекватура по реда на чл.463 - 470 НПК, а не исковите производства по чл.119, ал.1 КМЧП и чл.51, ал.3 ЗМТА, като за исковите производства по признаване и допускане на чуждестранни съдебни или арбитражни решения с разпоредбата на чл.7, ал. 7 от Наредба №1 от 09.07.2004г. е предвидено изрично и специално правило - минималният размер на адвокатското възнаграждение се определя по правилата на чл.7, ал. 2 от наредбата на база на половината от стойностите на претендираните суми.

Изчислен по реда на чл.7, ал.7, вр. ал. 2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. (в редакциите на разпоредбите към 01.12.2016г., когато е подадена жалбата от името на ответника „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД чрез ответника Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ срещу решението по т.д. №8569/2014г. на СГС) минималният размер на възнаграждението, дължимо за подаване на жалбата и процесуално представителство пред въззивния съд, възлиза на сумата 227 402,44 лв. без включен ДДС, която надхвърля размера на платеното адвокатско възнаграждение от „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД на адвокатското дружество за извършване на посочените действия.

При съобразяване на горното и в пряко приложение на чл.36, ал. 2 ЗАдв е изведен извод, че договорът, с който е уговорено възнаграждение за извършване на посочените действия в размер на 200 000,00 лв. без ДДС (240 000,00 лв. с включен ДДС), не покрива хипотезата на чл.647, ал.1, т.3 ТЗ, а предявеният иск е неоснователен.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Във въззивното производство не са представени нови доказателства, които да водят до промяна на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Страните не спорят по фактите установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, а по направените от съда правни изводи, въз основа на анализа на събраните по делото доказателства, поради което относно правилно установената фактическа обстановка по правния спор между страните настоящата съдебна инстанция препраща към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл.272 ГПК.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК,

след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно посочените от жалбоподателя основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срок по чл.259, ал.1 ГПК, вр. с чл.62, ал.2 ГПК, от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на правораздавателни правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената с иска защита, е валидно и допустимо.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Настоящият състав на съда споделя изводите на първоинстанционния съд за неоснователност на предявеният иск, като на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение. Предвид възраженията във въззивната жалба следва да се има в предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.647, ал.1, т.3 ТЗ от активно легитимирано лице - синдикът, в едногодишният срок по чл. 649, ал.1 ТЗ.

Фактическият състав на чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ урежда относителната недействителност на възмездна сделка, извършена в двугодишен срок преди подаване на молбата по чл.625 ТЗ, но не по - рано от датата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, при която даденото значително надхвърля по стойност полученото. В тежест на ищеца е да докаже наличието на елементите от фактическият състав по чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ при условията на главно и пълно доказване.

Според Решение №107 от 14.11.2011г. на ВКС по т.д.№ 742/2010г., I т.о., ТК, което настоящият състав на съда споделя – „Равностойността на престациите се преценява към момента на сключването на сделката. Критерият „равностойност“ не е еднозначен и не може да се тълкува като пълен идентитет между цената на даденото и цената на полученото по сделката (в случай на замяна). Те следва да са съпоставими и съответстващи на цените на конкретните стоки (имущество) през релевантния период. Наличието на неравностойност, т.е. несъответствие на платената цена с действителната стойност на придобитото имущество или на цените на разменените престации (в случай на замяна) не съставлява самостоятелно основание за прогласяване на относителна недействителност. За да е налице такава, несъответствието следва да бъде значително. Не може да бъде въведен единен критерий относно това, кое е „значително“ - нито като абсолютна стойност, нито като процент или обикновена дроб. Дали неравностойността на престациите е значителна и оттук - дали тя обуславя недействителност на сделката, се преценява във всеки конкретен случай“.

Страните не спорят, а и се установява от представените по делото доказателства и

вписаните в търговския регистър по партидата на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД - в несъстоятелност, ЕИК 131123493, обстоятелства, служебно известни на съда, на основание чл. 23, ал.6 ЗТРРЮЛНЦ, че:

- с молба с правно основание чл.625 ТЗ вх. № 134418 от 18.10.2018г. по описа на Софийски градски съд „Енел Русия“Отворено АД, е поискало откриване на производство по несъстоятелност на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, ЕИК 131123493,

- с решение № 191 от 29.01.2019г., постановено по т.д. № 2188 по описа за 2018г. на СГС, ТО, VI-16 състав, на основание чл. 630, ал.2 ТЗ е обявена неплатежоспособността на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, ЕИК 131123493, с начална дата 24.01.2011г.; открито е производство по несъстоятелност по отношение на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, ЕИК 131123493; обявено е в несъстоятелност „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493.

- с решение № 1816 от 24.10.2016г., по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС, ТО, VI- 12 състав, на основание чл.51, ал.3 ЗМТА, вр. с чл.III-чл.V от Ню-Йорската конвенция е признато и допуснато до изпълнение решение на Международния търговски арбитраж към Търговско-промишлената палата на Руската федерация по дело № 11/2011г. спрямо ответника „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, ЕИК 131123493, в частта, с която е осъден да заплати на Отворено АД „Енел Русия“ сумата от 2 070 649 917,90 руски рубли и сумата от 1 192 160,00 руски рубли като компенсация за арбитражна такса и сумата от 333 954,75 щатски долара за юридически представители. С решение № 770 от 30.03.2018г., постановено по т.д. № 623/2017г. по описа на САС, ТО, 3-ти състав, е потвърдено решение № 1816 от 24.10.2016г., по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС, ТО, VI- 12 състав, като въззивното решение не е допуснато до касационно обжалване с определение № 92 от 05.03.2019г., постановено по т.д. № 1762 по описа за 2018г. на ВКС, Тк, първо отделение.

- с отговора на исковата молба – вх. № 15967 от 09.02.2015г. по описа на СГС, представен по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС /л.433/, ответникът - „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, ЕИК 131123493, е представил пълномощно, с което е упълномощил Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, да го представлява по делото.

- със становище вх. № 69579 от 29.05.2015г. по описа на СГС, по гр.д. № 8569 по описа за 2014г. на СГС /л.128/, ответникът - „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е представил: списък с разnosки и приложения към него: фактури № 1377/20.01.2015г., № 1413/04.05.2015г., № 3529/25.02.2015г., № 3568/22.04.2015г. № 3575/30.04.2015г. и №3580/13.05.2015г., и платежни нареждания от 05.02.2015г. и 07.05.2015г., с които е заплатил на Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ задължения по първите две фактури, с основание за плащане – процесуално представителство по т.д. №8569/2014г. на СГС, сумата от 210 000лв. по фактура № 1377/20.01.2015г. и сумата от 210 000 лв. по фактура № 1413/04.05.2015г.

С исковата молба ищецът е представил:

- фактура № ***** от 05.12.2016г., с която „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е заплатило на Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ сумата от 120 000лв. с ДДС – за изготвяне на жалба срещу решение № 1816 от 24.10.201г. по гр.д. № 8569/2014г. та СГС и процесуално представителство пред САС;

- фактура № 0000001783 от 15.03.2017г., с която „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е заплатило на Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ сумата от 60 000лв. с ДДС - авансово плащане за процесуално представителство по т.д.№623/2017г. по описа на САС.

- фактура № 0000001827 от 22.05.2017г., с която „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е заплатило на Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ сумата от 60 000лв. с ДДС –възнаграждение а процесуално представителство по т.д. №623/2017г. по описа на САС.

С отговора на исковата молба ответникът Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“ е представило:

- писмо за поемане на задължение за предоставяне на правни услуги от 20.01.2015г. /л.57/, с отбелязване, че същото е прието от името на Уорлипарсънс от С. С., за чиято представителна власт е представено пълномощно №GWPEES-14-0018 FJ 11.12.2014г.;

- фактури № 1377/20.01.2015г. и № 1413/04.05.2015г., съответно платежни нареждания от 05.02.2015г. и 07.05.2015г., с които „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД му е заплатило за процесуално представителство по т.д. №8569/2014г. на СГС, сумата от 210 000лв. по фактура № 1377/20.01.2015г. и сумата от 210 000лв. по фактура №1413/04.05.2015г.

Не се спори, че между несъстоятелният длъжник и адвокатското дружество е сключен договор с предмет осъществяване на процесуално представителство по т.д.№8569/2014г. на СГС. Страните спорят относно момента на сключване на договора и размера на договореното възнаграждение.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на съда приема, че не е доказано при условията на главно и пълно доказване, че атакуваната възмездна сделка е извършена в двугодишен срок преди подаване на молбата по чл.625 ТЗ /18.10.2016г. - 18.10.2018г./, поради което предявеният иск е неоснователен.

С отговора на исковата молба по настоящето дело ответникът е представил: писмо за поемане на задължение за предоставяне на правни услуги от 20.01.2015г. /л.54/, съдържащо съществените условия на договор за поръчка /чл.280 ЗЗД/, които са приети от несъстоятелният длъжник.

С отговора на исковата молба по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС /л.433/ – вх.№ 15967 от 09.02.2015г. по описа на СГС, ответникът - „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, е представил пълномощно, с което е упълномощил Адвокатско

дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, да го представлява по делото, а с със становище вх. № 69579 от 29.05.2015г. по описа на СГС, по същото дело, е представил: списък с разноси и приложения към него фактури №1377/20.01.2015г., № 1413/04.05.2015г., № 3529/25.02.2015г., № 3568/22.04.2015г. №3575/30.04.2015г. и №3580/13.05.2015г., и платежни нареждания от 05.02.2015г. и 07.05.2015г.

От изложеното следва извод, че договорът за предоставяне на правни услуги по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС между несъстоятелният длъжник и адвокатското дружество е сключен на посочената в него дата – 20.01.2015г., а дори и да се приеме за основателно възражението на ищеца за антидатиране на документа, то след преценката по чл.181 ГПК следва да се приеме, че договорът е сключен **най-късно на 09.02.2015г.** – към който момент по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС е представено пълномощно по смисъла на по смисъла на чл.71, ал.1 ЗА и има извършени плащания съобразно уговореното, което се доказва от фактура №1377/20.01.2015г. и № 1413/04.05.2015г., съответно платежни нареждания от 05.02.2015г. и 07.05.2015г., представени със становище вх.№ 69579 от 29.05.2015г. по гр.д. № 8569 по описа за 2014г. на СГС/ л.128/.

От изложеното следва, че атакуваната сделка е сключена след 24.01.2011г. - началната дата на неплатежоспособността на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, определена с решение № 191 от 29.01.2019г., по т.д. № 2188 по описа за 2018г. на СГС, ТО, VI-16 състав, но преди 18.10.2016г., съответно извън срока по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ /18.10.2016г. - 18.10.2018г./, поради което предявеният иск е неоснователен на това самостоятелно основание.

Паричните преводи от 07.12.2016г., 15.03.2017г. и 30.05.2017г., с които „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД е заплатило задълженията по посочените в исковата молба фактури за изготвяне на връзвивна жалба и процесуално представителство във въззивното производство и чиято относителна недействителност се претендира в настоящето производство, са в изпълнение на задълженията по процесния договор за предоставяне на правни услуги по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС и издаденото пълномощно, при съобразяване на разпоредбата на чл. 34, ал.4 ГПК, поради което въпреки, че са извършени след 18.10.2016г. не могат да обосноват различен извод от направения. Това така, тъй като моментът, към който се извършва преценката за неравнопоставеност между престациите в хипотезата на чл.647, ал.1, т.3 ТЗ, е моментът на сключването на сделката, а фактът на изпълнението не е относим към фактическия състав, т.е. отделните плащания в изпълнение на задълженията по договора не могат да обосноват съставомерност по смисъла на закона, с произтичащите от това правни последици по чл. 649, ал.5 ТЗ.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав на съда приема, че не е доказано при условията на главно и пълно доказване, че даденото по атакуваната възмездна сделка значително надхвърля по стойност полученото по смисъла на чл.647, ал.1,

т.3 ТЗ, поради което предявеният иск е неоснователен.

Последователната практика на ВКС по приложението на чл.647, ал. 1, т. 3 ТЗ приема, че: равностойността на престациите се преценява към момента на сключване на сделката; критерият равностойност не е еднозначен, нито може да бъде въведен единен критерий относно това кое е „значително“ било като абсолютна стойност, било като процент или обикновена дроб, а се преценява във всеки конкретен случай.

Ищецът твърди, че в случая е налице значително несъответствие между даденото и полученото по процесната сделка, което се установява при съобразяване на предмета на производството по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС, разпоредбата на чл.25 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и извършените плащания с паричните преводи от 07.12.2016г., 15.03.2017г. и 30.05.2017г. в общ размер на 240 000 лв. на задълженията по посочените в исковата молба фактури.

Този извод не може да бъде споделен, тъй като по същество ищецът е развил съображения за прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, без да съобрази различния характер на производствата – по чл.78, ал.5 ГПК, по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ, съответно предпоставките и различния предмет на доказване във всяко едно от тези производства, както и характера на производството по чл.51, ал.1 и ал.3 ЗМТА, вр. с чл. 117-122 от КМЧП.

Производството по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС е образувано по молба на Открито АД „Енел Русия“, срещу „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис“ ЕООД, с правно основание чл.51, ал.1 и ал.3 ЗМТА, във връзка с чл. III - V от Ню Йоркската конвенция за признаване и изпълнение на арбитражни решения и чл.117-122 от КМЧП. Това производство се е развило триинстанционно, като в крайните съдебни актове на всяка инстанция липсва произнасяне по реда на чл.78, ал.5 ГПК.

Преценката за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, по смисъла на чл.78, ал.5 ГПК, не дава отговор на въпроса налице ли е несъразмерност на престациите по смисъла на чл.647, ал.1, т.3 ТЗ. Това е така, тъй като преценката по чл.78, ал.5 ГПК не се прави от съда служебно, а само при възражение от другата страна и има значение за разностите по делото, а преценката по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ се дължи от съда при предявен иск и твърдения настъпили факти, обосноваващи извод за наличие на несъразмерност на престациите към момента на сключване на сделката, които ищецът следва да докаже, при условията на главно и пълно доказване, а именно: че при такива дела - каквото е гр.д.№8569 по описа за 2014г. на СГС, със съответната правна и фактическа сложност, не на последно място и материалния интерес, предвид решението, което се иска да бъде признато и допуснато до изпълнение, към момента на сключване на договора за предоставяне на правни услуги обичайния, а не минималния, размер на уговаряното и изплащано адвокатско

възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства по екзекватура не е в уговорения и заплатен размер от страните по процесния договор, като последният е много по - висок и обосновава несъразмерност по смисъла на чл.647, ал.1, т.3 ТЗ. В случая такова доказване не е проведено, а и в този смисъл липсват твърдения от страна на ищеца. С допълнителната искова молба несъразмерността на уговореното и заплатено възнаграждение е мотивирана с направени разходи за юридически представители от „Енел Русия“ ОАД - 333 54,75 щатски долара, в производството по което е постановено решението, което се иска да бъде признато и допуснато до изпълнение по гр.д. № 8569 по описа за 2014г. на СГС, и договор за правна помощ, сключен между Енел Русия ОАД и адвокатско дружество „П., В. и съдружници за представителство пред състав на САС по т.д. № 623/2017г., но същите не доказват твърденията на ищеца и не обосновават различен извод от направения. Това е така, тъй като присъденото възнаграждение за юридически представители с арбитражното решение е по дело с различен предмет от този гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС, без да е ясен реда и начина за определяне на същото, съответно приложимото право, което очевидно не е българското право. Представения договор за правна помощ, сключен между Енел Русия ОАД и адвокатско дружество „П., В. и съдружници“ също не се установява релевантни за настоящият спор факти и обстоятелства, тъй като: не придружен с точен превод на български, заверен от страната, съгласно чл. 185 ГПК; по т.д. № 623/2017г. на САС е представено пълномощно, с което Енел Русия ОАД е упълномощило адвокатско дружество „П., В. и съдружници“ да го представляват по делото, но същото не съдържа размер на договорено адвокатско възнаграждение /л.808/; с отговора на въззивната жалба по т.д. № 623/2017г. на САС Енел Русия ОАД, чрез процесуалните си представители, е претендира направените разноски; в последното по делото съдебно заседание страната не е представила списък на разноски по чл. 80 ГПК, и не е направила искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в определен размер, за плащането на което да е представила доказателства по делото, поради което съдът не се е произнесъл по разноските; решението не е допълнено по реда на чл. 248, ал.1 ГПК в частта за разноските. При така установеното не може да се приеме, че договореното и заплатено адвокатско възнаграждение на адвокатско дружество „П., В. и съдружници“ по т.д. №623/2017г. на САС е в посочения от ищеца размер в допълнителната искова молба, за да може евентуално това да послужи за извършване на преценката по чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ.

Отделно от това, настоящият състав на съда споделя практиката на ВКС, изразена в Решение № 97 от 11.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 1649/2016 г., I т. о., ТК, в което е прието, че – „Доколкото в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не е предвидена специална разпоредба, по която да бъде изчислен минималният размер на адвокатското възнаграждение при искове за признаване и изпълнение на арбитражни решения, с оглед правилото на чл. 1 от същата, страните по договора за правна помощ са свободни да уговорят възнаграждението върху материалния интерес по решението, чието признаване и изпълнение се иска, т.е. по чл.7, ал.2 от наредбата“.

Предвид изложеното, и при съобразяване на материалният размер по решението, чието признаване и изпълнение се иска по гр.д.№8569 по описа за 2014г. на СГС – решение от 24.01.2011г. на Международния търговски арбитражен съд към Търговско промишлената палата на Руската федерация по дело № 11/2010г., спрямо ответника „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД, в частта от диспозитива, в която се:

осъжда „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – България солидарно с Затворено АД „Роспоставка“ – Русия да плати на Отворено АД „ЕНЕЛ ОКГ-05“- Русия /със сегашно наименование Отворено АД „Енел Русия“/ сума в размер на 2 088 600 000,00 руски рубли, и

осъжда „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – България да плати сумата от 2 192 160,00 руски рубли, като компенсация на разходите на Отворено АД „ЕНЕЛ ОКГ-05“ по арбитражна такса, както и сумата от 333 954,75 щатски долара, като компенсация на разходите на Отворено АД „ЕНЕЛ ОКГ-05“ за юридически представители,

и разпоредбата на чл. 7, ал.2, от Наредба № 1 следва да се приеме, че договореното и платено възнаграждение по процесния договор за предоставяне на правни услуги от 20.01.2015г., евентуално от 09.02.2015г., включително и извършените плащания с паричните преводи от 07.12.2016г., 15.03.2017г. и 30.05.2017г. в общ размер на 240 000 лв. за въззивното производство, е под минималния размер, поради което твърдяната несъразмерност не може да се приеме за доказана.

Дори и да се приеме за правилно поддържаното от ищеца - че определянето на минималния размер на възнаграждението за правна помощ по гр.д.№ 8569 по описа за 2014г. на СГС следва да бъде по реда на чл.25 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредба № 1/, това не доказва твърденията му.

С посочената разпоредба е определен минималния размер на дължимото адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства по екзекватура - 300 лв., а за преценката по чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ е необходимо да бъде установен обичайния размер на дължимото адвокатско възнаграждение по конкретно дело за екзекватура, със съответната правна и фактическа сложност, не на последно място и материален интерес, предвид решението, което се иска да бъде признато и допуснато до изпълнение, т.е. този размер не е достатъчен, за да може да бъде извършена преценка от съда и да приета за доказана от ищеца, при условие на главно и пълно доказване, твърдяната неравностойност в престациите.

След като не е доказано, че даденото по атакуваната възмездна сделка значително надхвърля по стойност полученото по смисъла на чл.647, ал.1, т.3 ТЗ, предявеният иск е неоснователен на това самостоятелно основание.

Предвид изложеното, неоснователни са възраженията във въззивната жалба, основани на твърдения за допуснати от съда процесуални нарушения, изразяващи се в неуважаване на доказателствени искания на направени от ищеца – оспорване на пълномощно № GWPEES-

14-0018/11.12.2014г. с нотариална заверка на подписа, извършена от помощник-нотариус по заместване - Е. Б. рег.№ 12342/2014г.; задължаване на ответника - „Д., Д., Н. и ко“ да представи оригинала на посоченото пълномощно за откриване на производство по чл. 193 ГПК; задължаването на Нотариус - В. М. да представи по делото, подробно посочени документи, и издаване на съдебно удостоверение, което да послужи пред МВР - дирекция „Миграции“, за удостоверяване на всички влизания и излизания на територията на РБългария на лицето - Д. Т. - бивш управител на ответника и „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис - в несъстоятелност“ ЕООД - упълномощител по оспореното пълномощно.

Както правилно е отбелязал първоинстанционният съд, ищецът не оспорва извършените плащания от ответника „Уорлипарсънс Юрп Енерджи Сървисис“ ЕООД по представените по делото фактури за осъществено процесуално представителство в първоинстанционното и въззивното производство, поради което дори и да не е налице валидно упълномощаване, съответно подписване на процесния договор от името и за сметка на дружеството от С. С., което ищецът цели да докаже, е налице потвърждаване от търговеца на действията по сключване на договора, съответно на извършените плащания, по смисъла на чл.301 ТЗ, най-късно на датата, на която е извършено първото плащане по договора - 05.02.2015г. Предвид изложеното, неуважаването на доказателствените искания на ищеца не може да обоснове твърдяната неправилност, тъй като делото не е останало неизяснено от фактическа и правна страна.

По същите съображения са неоснователни възраженията, основани на оспорването на валидността и достоверната дата на договора, оспорването на представителната власт на С. С. и непосочването в договора на пълномощното, съответно прекратяването на договора на С. С. на 17.01.2011г.

Неоснователни са и възраженията, че отхвърляйки доказателствените искания на ищеца, съдът е достигнал до неправилни изводи - по отношение датата на сключване на договора, предвид наличието на пълномощно, представено на 09.02.2015г. по т.д. 8569/2014г. на СГС; по отношение стойността на договора/уговореното адвокатско възнаграждение/ и обстоятелството, че представеният от ответникът е именно договорът сключен между страните.

По отношение на датата на сключване на договора и преценката ѝ по чл.181 ГПК, включително и при съобразяване на твърдяното от ищеца, и размера на уговореното възнаграждение са изложени мотиви по-горе, които не се налага да бъдат преповтаряни и обосновават неоснователност на възражението. В допълнение, следва да бъде отбелязано, че преценката за достоверност по реда на чл.181 ГПК на датата на която е сключен процесният договор е извършена при съобразяване на всички доказателства по делото и извършените от страните фактически и правни действия, включително и на разпоредбата на чл.301 ТЗ. По отношение размера на уговореното възнаграждение следва да се има в предвид, че извършените плащания за оказаната правна помощ, които не се оспорват по размер от дружеството и синдика, съответстват по размер с уговореното в договора, което дава

основание да се приеме, че това е договорът, който страните са сключили и по който са изпълнявали задълженията си, и доказва размера на уговореното възнаграждение. Ищецът не оспорва размерът на възнаграждението, изплатено за изготвянето на въззивната жалба и за процесуално представителство по въззивното производство, а твърди неговата прекомерност, като по този начин обосновава предявения иск с правно основание чл.647, ал.1, т.3 ТЗ. При преценка на възражението срещу изводите на съда за датата на сключване на договора и необходимостта, да бъде доказано, че представеният от адвокатското дружество договор е сключеният между страните, следва да се има в предвид, че доказателствената тежест да бъдат доказани при условията на главно и пълно доказване елементите /фактите/ от фактическия състав по чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ е на ищеца. Ответникът провежда насрещно доказване, което цели обезсилване на главното доказване, като същото може да бъде и непълно. В молбата от 24.01.2022г. ищецът твърди, че не може да конкретизира точна дата, на която е сключен договора, но сделката е реализирана в рамките на двугодишния срок по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ - 18.10.2016г.-18.10.2018г., като в случай, че ответникът не представи договора с достоверна дата, твърди, че увреждащата сделка е извършена на 05.12.2016г. Преценката по чл.181 ГПК е правен въпрос, който не може да бъде решен от страните. С отговора на исковата молба адвокатското дружество е представило писмо за поемане на задължение за предоставяне на правни услуги от 20.01.2015г./л.54/, съдържащо съществените условия на договор за поръчка /чл.280 ЗЗД/, които са приети от несъстоятелния длъжник. Извършените плащания за оказаната правна помощ в изпълнение на задълженията по договора, за които са представени фактури и платежни нареждания и които не се оспорват от ищеца, съответстват по размер с уговореното в представения по делото договор. В съдебно заседание на 24.02.2021г. адвокатското дружество е представило нотариално заверени преписи от представените по делото документи, включително и на договора от 20.01.2015г, като след констатиране на идентичност между същите и оригиналите, последните са върнати на страната. При така установеното от фактическа страна, не може да се приеме за основателно възражението на ищеца, съответно за доказано при условията на главно и пълно доказване от негова страна, че увреждащата сделка е реализирана в срока 18.10.2016г.-18.10.2018г., евентуално на 05.12.2016г.

Посочените в жалбата решения на Апелативен съд – Пловдив, Административен съд – Габрово и ВАС нямат задължителен характер за настоящият състав на съда, поради което не могат да обосноват твърдяната неправилност.

Неоснователни са възраженията срещу изводите на съда за приложението на чл.25 от Наредба № 1, съответно доводите, че същата следва да намери приложение в случая, както и че същата е специална по отношение на разпоредбата на чл. 7, ал.2 от Наредба № 1. Въззивникът не споделя извода на съда, че предвид чл.7, ал.7 от Наредбата, дори и да се приеме, че адвокатският хонорар следва да се определи по правилата на чл.25 от Наредба №1, с оглед заявеното от молителя - „Енел Русия“ издаване на изпълнителен лист би се дължало възнаграждение, което обосновава платената сума, предвид

съдържанието на диспозитивите по решение № 1816/24.10.2016г. по т.д № 8569/2014г. на Софийски градски съд - ТО - VI - 12 състав, и решение № 740 от 20.03.2018 г. по т.д. № 623/2017г. на Софийски апелативен съд, Търговско отделение - 3 състав /по екзекватура/, които не съдържат разпореждане за издаване на изпълнителен лист в полза на молителя, като не са допълвани по реда на чл. 250 ГПК.

По отношение на приложението на Наредба № 1 при преценка основателността на иска по чл.647, ал.1, т.3 ТЗ са изложени мотиви по-горе, които не се налага да бъдат преповтаряни, и които обосновават неоснователност на възражението, като краен извод.

Възраженията във връзка с преценката за неравностойност на престациите, основани разясняване на характера на производството по екзекватура, съдържанието на депозираната жалба пред Софийски апелативен съд. Търговско отделение - 3 състав - по т.д. № 623/2017г. от страна на „Д., Д., Н. и ко“, и извършените процесуални действия по делото и проведените съдебни заседания, не могат да обосноват твърдяната неправилност, тъй като не установяват факти и обстоятелства релевантни за спора по предявения иск с правно основание чл. 647, ал.1, т.3 ТЗ, в какъвто смисъл има изложени мотиви.

Поради съвпадане на крайните изводи на първоинстанционния и въззивния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора във въззивното производство от масата на несъстоятелността на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493, следва да бъде събрана: дължимата държавна такса в размер на 4 800 лв. следва да бъде събрана на основание чл.649, ал.6 ТЗ, вр. с чл. 69,ал.1,т.4 ГПК и чл. 18, ал.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс /ГПК/; възнаграждението за назначения особен представител на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД в размер на 6 330лв., за което са дадени указания на ищеца още с определението от 02.03.2022г.

С оглед изхода на спора, предвид направеното искане в последното съдебно заседание и на основание чл. 78, ал.3 ГПК, вр. с чл. 38, ал.1, т.3 и ал.2 ЗА, на ответникът - Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, следва да бъде заплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 6 330лв. от масата на несъстоятелността на „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493.

По тези мотиви и на основание чл. 271, ал.1, предл.1 ГПК и чл. 272 ГПК и чл. 621 ТЗ , Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261188 от 28.07.2021г., постановено по т.д. № 1753 по описа за 2019г. на Софийски градски съд, търговско отделение, VI-15 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 649, ал.6 ТЗ „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493, да заплати на Софийски апелативен съд сумата от 4 800лв. /четири хиляди и осемстотин лева/ - държавна такса за въззивното производство.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК, вр. с чл.38, ал.1, т.3 и ал.2 ЗА, „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493, да заплати на Адвокатско дружество „Д., Д., Н. и ко“, регистрирано по ф.д. №26/2008г. на СГС, сумата от 6 330лв. /шест хиляди триста и тридесет лева/ - възнаграждение за един адвокат по въззивното производство.

ОСЪЖДА „Уорлипарсънс Юръп Енерджи Сървисис“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 131123493, да заплати на адвокат П.П. К. към Адвокатска колегия – София сумата от 6 330лв. /шест хиляди триста и тридесет лева/ - възнаграждение за особен представител на дружеството по въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____